

[Krag.]

105 Mill. Kr. Hvad vil det nu sige? Det vil sige, at der har været en Nedgang i Ejendomsskatterne paa 18 Mill. Kr., men naar man saa lægger Mærke til, at de personlige Udligningsskatter har andraget 55 Mill. Kr. og Ejendomsskatterne som Følge af Udligningsloven 37 Mill. Kr., saa vil man altsaa se, at i 1938—39 er Skattetrykket i Kommunerne forøget med 74 Mill. Kr., og for 1939—40 kommer vi utvivlsomt op paa et højere Beløb.

Jeg synes derfor, det maa hævdes, at en saa urimelig og uovervejede Skattelovgivning har vi ikke Raad til at opretholde i Tider som disse. Puljesystemet, hvorpaa hele Udligningslovgivningen bygger, er et skattepolitisk overordentlig farligt System, hvis Virkninger vi paa mere end eet Omraade har set, og som derfor snarest bør fjernes. Derfor synes jeg, man burde lytte til Venstres Raad. Vi har for længst foreslaaet Udligningspuljen ophævet og til Gennemførelse af en virkelig betydelig Lettelse af Skattebyrden for Kommunerne Overførelse til Staten af saadanne kommunale Udgiftposter, som er fastsat ved Lov, og hvorpaa Kommunerne følgelig kun har en ganske minimal eller slet ingen Indflydelse. Havde man fulgt de Veje — men det blev jo afvist —, saa er jeg ganske overbevist om, at saa havde ogsaa de egentlige kommunale personlige Skatter til Kommunen vist et ikke uvæsentligt Fald i disse Aar i Stedet for, at de nu er opretholdt paa den samme Højde til Trods for det kolossale Beløb paa 55 Mill. Kr., som er udskrævet i personlig Skat til Udligningsfonden.

Derfor synes det mig, at her er et Problem, som Skattekommissionen ikke maa se bort fra i den nærmest kommende Tid. Jeg kan slet ikke forstaa, at der skulde være en Begrundelse for, at Skattekommissionen indtil videre, som den højtaerede Statsminister sagde, indstiller sin Virksomhed. Det er ikke muligt at gennemføre en Skatte-reform i disse Tider, siger man. Nej, men lad os faa den i alle dens Grene omhyggeligt gennemtænkt og gennearbejdet i disse Tider, saaledes at Grundlaget for en Skatteforenkling, en dybtgaaende Skattereform, kan foreligge, naar rolige Tider igen er inde, og saadanne vil jo forhaabentligt komme. Hvis ikke dette sker, ja, saa skal Diskus-

sionen op ad Vægge og ned ad Stolper i denne langsommelige Kommission jo fortsættes, ogsaa naar rolige Tider er inde, og saa kan man i hvert Fald for lang Tid skyde en hvid Pind efter en Skattereform.

Jeg føler mig ganske overbevist om, at der bliver ikke Mulighed for at undgaa Laanevejen, hvis disse Tidens Byrder yderligere udvikles gennem Maaneder, maaske Aar. I øvrigt har man jo allerede betraadt den ved Statsgældsbevisernes Forøgelse med 50 Mill. Kr. Men Vilkaarene, hvorpaa man kan betræde denne Vej, det er Spørgsmaalet! Nu er Diskontoen steget til 5½ pCt., hvordan er det gaaet med Indlaansrenten? Det skulde bare have været en Venstre-regering, hvori den kongelige Bankkommissær havde givet sin Tilslutning til en saadan Diskontoforhøjelse, medens Indlaansrenten forblev uforandret, saa skulde man have hørt det berettigede Raab om, at her skærer Bankerne en voldsom Strime af Befolkningens Ryg. Det hører man ikke noget om nu, det er der blevet stille om. Man har jo som Bevis for Ministeriet Staunings Visdom anført den lave Diskonto i de vanskelige Aar siden 1931. Den lave Diskonto var Vidnesbyrd om Regeringens overordentlig faste Indflydelse paa Bankvæsenet her i Landet, sagde man. Men nu har Piben skam faaet en anden Lyd. Denne lave Diskonto havde nemlig ikke det allerfjerneste med Udlaansrenten i den nævnte Periode at gøre. Nu tror man ved en gennemført Deflationspolitik, samtidig med at der paa andre Omraader er Tendens hen imod inflatoriske Foranstaltninger, at kunne klare Vanskelighederne. Udlandets Laanemarked! Det er jo næppe aabent. Og det indenlandske Laanemarked! Ja, det vil blive dyrt, hvis Staten skal gribe dybt ind i eventuelle Laanemidler, og hvad saa? Hvad bliver saa tilovers til Erhvervene? Ikke mindst Byggevirksomheden er jo vanskeligt stillet, Nøglen, som den er, til saa megen og saa forskelligartet Beskæftigelse. Der kan i det hele taget ikke bygges i den nærmeste Fremtid til Priser, som Lejerne kan betale. Materialepriser og Lønstigninger frembyder allerede overordentlig store Vanskeligheder. Indskrænkes nu Kreditten, fordyres Finansieringen, falder Obligationskurserne, medens Lønninger og Materialepriser yderligere stiger, ja, saa er det for denne Side af Virk-